

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRPS/462/2012/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

365/2012. (XI. 7.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) a **panaszos**¹ 2012. május 15-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2012. november 7-én megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k .

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos a Pesti Központi Kerületi Bíróságon terjesztette elő a Testületnek címzett panaszát, amiben a következőket adta elő.

2012. május 8-án éjszaka a BRFK XIX. Kerületi Rendőrkapitányság rendőrei (14-en) megjelentek a panaszos és hajléktalan társai által lakott, B. város A. utcában található műhelyépületnél, ahol az említett személyek 2012. január 1. óta élnek életvitelszerűen. A rendőrök a panaszost és két társát előbb igazoltatták, majd anélkül, hogy bármiről tájékoztatták volna őket, megbilincselve előállították a BRFK XIX. Kerületi Rendőrkapitányság épületébe.

Hajnali 4 óráig a fogdán helyezték el őket, majd akkor átszállították a Gyorskocsi utcába. Ott az orvosi vizsgálat alkalmával megállapították, hogy a panaszos egyik társa, B. Zs.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

véralkoholszintje magas, ezért különféle gyógyszereket adtak neki. A panaszos utal rá, hogy B. Zs.-t a gyógyszerekkel olyan mértékben leszedálták, hogy azóta sem tud lábra állni.

A panaszost társaival együtt 2012. május 10-én 14 órakor állították bíróság elé, ahol mindhármukat figyelmeztetésben részesítették önkényes beköltözés szabálysértés miatt.

A panaszos kifogásolja, hogy a fent leírt események során összesen 40 órát töltöttek őrizetben. Úgy véli, hogy a velük szemben tanúsított rendőri bánásmód aránytalanul súlyos volt. Indokolatlan volt különösen a bilincs alkalmazása, és az, hogy mindenhová, így az orvosi vizsgálatra is vezetősíjra szállították őket.

A panaszos az esettel összefüggésben kéri megvizsgálni azt is, hogy B. Zs. az események során hogyan kaphatott olyan gyógyszereket, amelyekről teljesen öntudatlan állapotba került, és a rendőröknek kellett támogatni, hogy el ne essen.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatók.

1) A sérelmezett intézkedést foganatosító rendőrök, R. r. törm. és Sz. r. örm. 2012. május 9-én az alábbi tartalommal készítették jelentést.

A panaszost 2012. május 8-án 23 óra 40 perckor vonták intézkedés alá B. város, A. út 116. szám alatt. Vele szemben az Rtv. 29. § (1) bekezdés I. fordulata alapján igazoltatást, majd a 33. § (2) bekezdés f) pont II. fordulata alapján – „akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható” – előállítást hajtottak végre. Az intézkedés során kényszerítő eszközt nem alkalmaztak.

A jelentés szerint a panaszos az Rtv. 33. § (4) bekezdése alapján az előállítás okáról tájékoztatót, az előállítás idejéről igazolást kapott. Az előállító helyiségben történő elhelyezéssel kapcsolatban a rendőrségi fogdák rendjéről szóló 19/1995. (XII. 13.) BM rendelet 2. § (8)-(9) bekezdései és a Rendőrség Fogdaszolgálati Szabályzatának kiadásáról szóló 19/1996. (VIII. 23.) ORFK utasítás 36/A. §-a alapján jogairól és kötelezettségeiről szintén tájékoztatásban részesült.

A jelentéshez csatolt parancsnoki vélemény és kivizsgálás megállapításai szerint a panaszossal szemben végrehajtott intézkedések és a kényszerítő eszközök alkalmazása jogszerű és szakszerű volt, a rendőri fellépés megfelelt továbbá az arányosság Rtv.-ben rögzített követelményének is.

2) Az intézkedő rendőrök 2012. május 9-én a következő tartalommal készítették részletes jelentést.

Gépkocsizó járőrszolgálatot ellátása során, 23 óra 35 perckor kaptak utasítást a rendőrök K. r. főrm., szolgálatirányító parancsnoktól arra, hogy jelenjenek meg az intézkedés későbbi helyszínén, egy szemmel láthatóan elhagyatott üzlet területén, mivel ott több önkényes beköltözőt látott.

R. r. törm. és Sz. r. örm. ezt követően K. r. főrm.-rel és Sz. pr. örm.-rel együtt megjelent a megadott címen. Odaérkezve megállapították, hogy az üzlet udvarát kerítés veszi körül, amelynek kapuja egy kötéllel van bekötözve, egyéb zár vagy lakat nincs a kapun.

A kötelet kioldva a rendőrök üzlet felé indultak, és látták, hogy az üzlet ablakai – szemmel láthatóan régóta – be vannak törve, az épület romos állapotú.

Az üzletbe lépve a helyiségben három személyt találtak, akiket személyazonosságuk igazolására szólítottak fel. A panaszos és két társa az iratokat átadta.

A helyiségben a rendőrök megállapították, hogy a három intézkedés alá vont személy ott életvitelszerűen tartózkodik, mivel körülöttük személyes tárgyaik (ruházatuk, egyéb személyes holmik, franciaágy) voltak fellelhetők. A helyiségben továbbá egy kutya is tartózkodott.

A rendőrök kérdésére az intézkedés alá vont személyek elmondták, hogy a helyiség az önkormányzat tulajdona, oda az önkormányzat engedélyével költöztek be 2012. január hónap végén. Egybehangzóan kijelentették továbbá, hogy semmiféle papírt nem kaptak, amivel előadásukat igazolni is tudnák, azonban gyakran ellenőrzi őket az önkormányzat, jellemzően éjszakánként. Az érintettek úgy nyilatkoztak továbbá, hogy az épületben kárt nem tettek, az épület a beköltözés idején levővel azonos állapotban van.

A rendőrök a történetet jelentették G. r. hdgy., főügyeletesnek, aki utasítást adott a három intézkedés alá vont személy előállítására.

A rendőrök ezek után tájékoztatták a panaszost és társait, hogy előállítják őket a BRFK XIX. Kerületi Rendőrkapitányágra, mivel magatartásukkal megvalósították az önkényes beköltözés szabálysértését, ami miatt velük szemben az eljárás azonnal lefolytatható. Az intézkedés alá vont személyek a szabálysértés elkövetését nem ismerték el, a szabálysértési nyilatkozatot sem kitölteni, sem aláírni nem voltak hajlandóak.

A panaszos egyik – a rendőrökkel azonos nemű – társának ruházatát a helyszínen az eljáró rendőrök átvizsgálták, nála bűncselekményre utaló vagy szabálysértés tárgyát képező eszközt nem találtak. Ezután K. r. főrm. nyilatkoztatta az intézkedés alá vont személyeket, akik előadták, hogy a helyszínen lévő személyes tárgyaik értékét nem képviselnek, azok letétként történő kezelését nem kérik. A nyilatkozatokat a rendőrök dokumentálták, majd az Rtv. 33. (2) bekezdés f) pont II. fordulata alapján elvégezték a három érintett személy előállítását, és őket G. r. hdgy., főügyeletesnek sérülés- és panaszmentesen átadták, majd az előállító helyiségben helyezték el.

Rögzíti a jelentés, hogy K. r. főrm. az intézkedés helyszínén 11 db fényképfelvételt készített, továbbá megállapította, hogy ott a kutyának elegendő víz és étel van kihelyezve.

A rendőrkapitányságra beérkezve K. r. főrm. felvette a kapcsolatot a IX. kerületi állatmenhellyel, ahonnan jelezték, hogy a kutya elhelyezéséről másnap (2012. május 9-én) fognak gondoskodni.

Mivel az intézkedés helyszínén lévő épület nem volt zárható (az ablaküvegek be voltak törve, a garázsajtó hiányzott), annak lezárását a rendőrök nem tudták elvégezni.

3) A. r. tzls. és F. r. zls. 2012. május 9-én az alábbi tartalommal készítették jelentést.

Az adott napon a rendőrök túlóras közterületi járőrszolgálatot teljesítettek a BRFK XIX. Kerületi Rendőrkapitányság illetékességi területén. Annak során, 8 óra 45 perckor az ügyeletes utasítására jelentek meg az A. út 114-116. szám alatt található és az önkormányzat tulajdonában lévő területen, mivel az éjszaka folyamán történt rendőri intézkedés során egy kutya maradt egy bontásra váró épületben.

Az intézkedés helyszínén az önkormányzattól megjelent H. Z., aki elmondta, hogy a kutya elszállítása után végrehajtja az ingatlan zárását. 9 óra 38 perckor megérkezett továbbá a helyszínre az FKF Állategészségügyi telepéről K. J. alkalmazott is, aki ezután a kutyát befogta, majd tájékoztatta a rendőröket, hogy hová fogják szállítani.

A rendőrök a fentieket jelentették az ügyeletesnek, majd engedélyével a helyszínről távoztak.

4) A panaszos szabadságának korlátozásáról kiállított igazolás tanúsága szerint a fogvatartás 2012. május 9-én 0 óra 20 perctől 3 óra 50 percig tartott.

A panaszosnak az irat tanúsága szerint sem sérülése, sem panasza nem keletkezett az előállítás időtartama alatt, elismerte továbbá, hogy az igazolás egy példányát átvette.

5) A rendőrség által megküldött iratok között szerepel egy Nyilatkozatot arról, hogy a panaszos elismeri: megismerte jogait és kötelességeit, valamint azok gyakorlásának a módját, továbbá jogorvoslati lehetőségeit is; nem dohányszik, hozzátartozó kiértesítését a fogvatartásról nem kéri, öt órát meghaladó szabadságkorlátozás esetére pedig kér élelmet.

6) Egy további Nyilatkozat aláírásával adta a panaszos írásba, hogy a rendőri intézkedés helyszínén hátrahagyott személyes tárgyai értéket nem képviselnek, azok letétként történő kezelését nem kéri.

7) A BRFK XIX. Kerületi Rendőrkapitányság mb. KMB alosztályvezetője 2012. június 28-án az alábbi megállapításokat tette a sérelmezett eseményekkel összefüggésben lefolytatott parancsnoki kivizsgálásában.

Az alapul szolgáló események 2012. május 8-án 23 óra 40 perctől kezdődően történtek B. város, A. út 116. szám alatt.

A parancsnoki kivizsgálás keretében sor került R. M. r. törm., Sz. r. örm., K. r. ftörm. és Sz. r. örm. meghallgatásra. A meghallgatások során elhangzottak, az esetről készült jelentések, illetve fényképek alapján az alosztályvezető a fent ismertetett iratokban rögzített megállapításokon túl az alábbi releváns információkat közölte.

A rendőri jelentések nem tettek említést arról, hogy a panaszossal és társaival szemben a rendőrök a beszállítás során bilincset alkalmaztak volna, így az alosztályvezető a panaszosi állítás és a rendőrségi iratok között ellentmondást tapasztalt. Ennek feloldására külön nyilatkoztatta az intézkedést végrehajtó rendőröket, akik egybehangzóan állították, hogy szolgálati bilincset az intézkedés során nem alkalmaztak.

A kivizsgálás során megállapítást nyert továbbá, hogy a panaszos bejelentésében foglaltakkal ellentétben az intézkedést nem 14 fő hajtotta végre, hanem 4 fő kezdte meg, akik az előállításához a későbbiek során segítséget kértek, így utóbb további 2 fő rendőr meg az intézkedés helyszínén. Az alosztályvezető a kivizsgálás során ellenőrizte a 2012. május 8-án 20 órától május 9-én 8 óráig terjedő időszakra készült szolgálattervezetet is, és megállapította, hogy a kérdéses időszakban a közterületi járőrszolgálat hat főből állt, megerősítő erő a kerületben nem volt.

Az intézkedő rendőrök meghallgatásuk során úgy nyilatkoztak továbbá, hogy a panaszban foglaltakkal ellentétben nem rontottak rá a később előállított három személyre. Elmondásuk szerint a kerítés kapuján lévő kötelet kibontva jutottak be a területre, amelyet követően az intézkedést kulturáltan kezdték meg, illetve folytatták le.

A parancsnoki kivizsgálás során az alosztályvezető a fentiek alapján azt állapította meg, hogy az eljáró rendőrök intézkedésük során tiszteletben tartották az Rtv. 13. §-ának (1) és (2) bekezdésében foglalt előírásait.

A panaszos azon kifogásával összefüggésben pedig, hogy a Gyorskocsi utcai fogdába, illetve a bíróságra való kísérése mindvégig vezetősíj alkalmazásával valósult meg, az alosztályvezető rögzíti, hogy a fogvatartottak kísérésének biztonságos végrehajtásáról szóló 59/2010. (XI. 08.) BRFK intézkedés 13. pontja értelmében „a kísérést végrehajtó rendőr feladatát a rendszeresített felszereléssel – bilincsrögzítővel – bilincsrögzítő övvel – teljesítse. A vezetősíj, illetve a bilincsrögzítő öv más erre alkalmas – emberi méltóságot nem sértő – eszközzel helyettesíthető.” Fentiekre tekintettel a vezetősíj alkalmazását az alosztályvezető szakszerű eljárásnak minősítette.

8) A BRFK Objektumvédelmi és Őrszolgálati Főosztály Fogda és Kísérőőr-szolgálati Osztály vezetőjének 2012. július 30-ai levelében foglalt tájékoztatás szerint a panaszost 2012. május 9-én 4 óra 50 perckor fogadták be a BRFK Központi Fogdába. Végleges elbocsátása 2012. május 10-én 13 óra 10 perckor történt meg.

9) A panaszosnak a BRFK Központi Fogdába történt befogadásakor kiállított orvosi vélemény tanúsága szerint a panaszoson friss sérülések nem voltak, csupán régi hegek a bal alkaron, a panaszos az eljárás során rendőri bántalmazást nem panaszolt.

10) A panaszos őrizetbe vételét elrendelő határozatot a csatolt irat tanúsága szerint a panaszos előtt 2012. május 9-én 3 óra 40 perckor hirdették ki, a panaszos abból egy példányt ekkor átvett.

11) A Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság a 2012. május 10-én tartott nyilvános és gyorsított bírósági eljárás keretében a panaszost – és két társát – önkényes beköltözés szabálysértés elkövetése miatt figyelmeztetésben részesítette.

A határozat indokolása rögzíti, hogy az eljárás alá vont személyek ellen a BRFK Rendészeti Szervek Igazgatásrendészeti Főosztály Szabálysértési Képviselői Osztálya 2012. május 10-én [...] szabs. számon tett feljelentést.

A bíróság a tárgyaláson lefolytatott bizonyítási eljárást követően az alábbi tényállást állapította meg. 2012. május 8-án 23 óra 40 perc körüli időpontban rendőri intézkedés során megállapítást nyert, hogy a Budapest Főváros XIX. Kerületi Önkormányzat tulajdonát képező

ingatlanban az eljárás alá vont személyek és azok különböző személyes tárgyai találhatóak meg, amely tények az életvitelszerű ott tartózkodást bizonyították. A panaszos a bírósági tárgyaláson előadta, hogy január 1-jén az élettársával talált rá a házra, és attól kezdve ott laktak. Az eljárás alá vont személyeket a BRFK XIX. Kerületi Rendőrkapitányság 2012. május 8-án 23 óra 45 perckor vette őrizetbe. Megállapította továbbá a bíróság, hogy mindhárom eljárás alá vont személy hajléktalan életmódot folytatott. Tisztában voltak azzal, hogy az ingatlanból bármikor eltávolíthatóak, és semmilyen módon nem tudták igazolni, hogy a bérleti jogviszony létesítésére jogosult szerv vagy személy, illetőleg az elhelyezésre jogosult szerv jognyilatkozatával vagy intézkedésével feljogosította volna a beköltözésre. Az eljárás alá vont személyek a rendőrségi meghallgatásuk során elismerték a szabálysértési cselekmény elkövetését.

A bíróság álláspontja szerint a tárgyaláson elhangzottak, továbbá az előzetes eljárás során és a BRFK képviselőjének nyilatkozatát is alapul véve megállapítható volt, hogy az eljárás alá vont személyek nem kaptak jogosultságot a beköltözésre.

III.

1) A Testület a panasz eljárás keretében mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy hatásköri szabályai alapján mely panaszosi sérelmek vizsgálatát végezheti el.

A Testület eljárását az Rtv. a IX. Fejezetében, Jogorvoslatok alcím alatt szabályozza. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az, „akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette [...] kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja (sic!) el”. Ugyanezen törvényhely (3) bekezdése szerint a panasz meghatalmazott útján is előterjeszhető.

E rendelkezés alapján a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat-csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
- a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegosztatás stb.),

tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

a) A fentiekből következik, hogy a Testületnek – fő szabály szerint – nem áll módjában felügyeletet gyakorolni a rendőrség azon tevékenysége felett, amelyet nem az Rtv., hanem más jogszabály, így a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabs. tv.) alapján végez.

A konkrét esetben rendelkezésre bocsátott iratokból megállapítható volt ugyanakkor, hogy a panaszost fogvatartása keretében előbb előállították, majd a kapitányságvezető a gyorsított bírósági eljárás lefolytatása céljából elrendelte szabálysértési őrizetét, amiről a panaszost 2012. május 9-én 3 óra 40 perckor tájékoztatták. Ez azt jelenti, hogy a panaszos szabadságát ezen időpontig az Rtv., azt követően azonban az Szabs. tv. előírásai alapján korlátozta a rendőrség.

A panasz eljárás vonatkozásában ez a körülmény azt eredményezi, hogy a Testület a panaszos fogvatartásának jogszerűségét csak az őrizetbe vételt elrendelő határozat közlésének időpontjáig, vagyis 2012. május 9-én 3 óra 40 percig vizsgálhatja abból a szempontból, hogy fogatosítására jogszerűen került-e sor.

Az azonban, hogy az őrizetet a Szabs. tv. szabályozza, nem jelenti, hogy minden, az őrizet időtartama alatt végzett rendőri tevékenység, vagy elkövetett mulasztás ki lenne vonva a Testület hatásköre alól, hiszen az őrizet ideje alatt is fogatosíthatók olyan – tág értelemben vett – rendőri intézkedések, amelyeket az Rtv.-nek a Testület hatáskörébe tartozó rendelkezései szabályoznak, s amelyek betartását ennél fogva a Testület az Rtv. 92. §-a alapján vizsgálhatja, illetve vizsgálni köteles.

Ezen megfontolásból a Testület vizsgálatának tárgyává tette a panaszos megbilincselését függetlenül attól, hogy arra az őrizet elrendelését megelőzően, vagy azt követően került sor.

b) A panaszos előadása szerint a Gyorskocsi utcában végzett orvosi vizsgálat alkalmával megállapították, hogy a panaszos egyik társa, B. Zs. véralkoholszintje magas, ezért különféle gyógyszereket adtak neki. A panaszos utal rá, hogy B. Zs.-t a gyógyszerekkel olyan mértékben „leszedálták”, hogy azóta sem tud lábra állni.

Az Rtv. fent utalt – 92. § (1) és (3) bekezdésében rögzített – rendelkezése alapján a Testület eljárását – akár személyesen, akár képviselő útján – csak az a személy kezdeményezheti, akit a rendőri intézkedés közvetlenül érintett.

A Testület ezért a panaszos előadása alapján nem vizsgálhatta, hogy a rendőrök B. Zs.-vel szemben milyen magatartást tanúsítottak. A Testület erre 2012. július 4-én küldött levelében felhívta a panaszos figyelmét, és tájékoztatta arról, hogy B. Zs. sérelmeit csak akkor értékelheti, ha azt az érintett sajátkezü aláírással ellátott levélben kéri, vagy képviselőre a panaszosnak meghatalmazást ad. A Testület felhívására azonban válaszlevél nem érkezett.

A Testület ezért a panasz azon részét, amely a panaszos társával, B. Zs.-vel szemben tanúsított rendőri magatartást kifogásolja, hatáskör hiányában nem vizsgálhatta.

A panaszos beadványa és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott rendőrségi dokumentumok ismeretében – az intézkedés idején hatályos jogszabályi rendelkezéseket alapul véve – a Testület vizsgálata tárgyává tette ugyanakkor a panaszos igazoltatásának, előállításának és bilincselésének a jogszerűségét.

A fentiek alapján a Testület arra a megállapításra jutott, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, a IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz, a VI. cikkében foglalt személyes adatok védelméhez, valamint a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

2) A panaszos előadása szerint 2012. május 8-án éjszaka a BRFK XIX. Kerületi Rendőrkapitányság rendőrei (14-en) megjelentek a panaszos és hajléktalan társai által lakott, B. város XIX., A. utcában található műhelyépületnél, ahol az említett személyek 2012. január 1. óta élnek életvitelszerűen. A rendőrök a panaszost és két társát előbb igazoltatták, majd anélkül, hogy bármiről tájékoztatták volna őket, valamennyiüket megbilincselve előállították a BRFK XIX. Kerületi Rendőrkapitányság épületébe.

Az intézkedő rendőrök jelentésükben a következőket rögzítették. Az adott napon gépkocsizó járőrszolgálatot ellátása során, 23 óra 35 perckor kaptak utasítást K. r. főrm., szolgálatirányító parancsnoktól arra, hogy jelenjenek meg az intézkedés későbbi helyszínén, egy szemmel láthatóan elhagyatott üzlet területén, mivel ott több önkényes beköltözőt látott. R. r. főrm. és Sz. r. őrm. ezt követően K. r. főrm.-rel és Sz. pr. őrm.-rel együtt megjelent a megadott címen. Odaérkezve megállapították, hogy az üzlet udvarát kerítés veszi körül, amelynek kapuja egy kötéllel van bekötözve, egyéb zár vagy lakat nincs a kapun. A kötelelet kioldva a rendőrök üzlet felé indultak, és látták, hogy az üzlet ablakai – szemmel láthatóan régóta – be vannak törve, az épület romos állapotú. Az üzletbe lépve a helyiségben három személyt találtak, akiket személyazonosságuk igazolására szólítottak fel. A panaszos és két társa az iratokat átadta. A helyiségben a rendőrök megállapították, hogy a három intézkedés alá vont személy ott életvitelszerűen tartózkodik, mivel körülöttük személyes tárgyaik (ruházatuk, egyéb személyes holmik, franciaágy) voltak fellelhetők. A helyiségben továbbá egy kutya is tartózkodott. A rendőrök kérdésére az intézkedés alá vont személyek elmondták, hogy a helyiség az önkormányzat tulajdona, oda az önkormányzat engedélyével költöztek be 2012. január hónap végén. Egybehangzóan kijelentették továbbá, hogy semmiféle papírt nem kaptak, amivel előadásukat igazolni is tudnák, azonban gyakran ellenőrzi őket az önkormányzat, jellemzően éjszakánként. Az érintettek úgy nyilatkoztak továbbá, hogy az épületben kárt nem tettek, az épület a beköltözés idején levővel azonos állapotban van.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése rendelkezik a rendőr intézkedési kötelezettségéről. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.

A Szabs. tv. 167. §-a értelmében az önkényes beköltözés szabálysértését követi el, „aki a lakásbérletre vagy a helyiséggazdálkodásra vonatkozó jogszabály hatálya alá tartozó üres lakást vagy nem lakás céljára szolgáló üres helyiséget elfoglal, vagy abba önkényesen beköltözik anélkül, hogy arra a bérleti jogviszony létesítésére jogosult szerv vagy személy, illetőleg az elhelyezésre jogosult szerv jognyilatkozatával, vagy intézkedésével feljogosította volna”.

Jelen esetben a panaszos és a rendőrök előadása megegyezik abban, hogy a rendőri intézkedésre egy nem lakás céljára szolgáló és az önkormányzat tulajdonában álló ingatlanban – a panaszos állítása szerint egy műhelyépületben, a rendőrök nyilatkozata alapján pedig egy üzlethelyiségben – került sor, ahol a panaszos társaival együtt életvitelszerűen tartózkodott. A

panaszos és társai ott tartózkodásuk jogszerűségét a rendőrségi iratok szerint nem tudták igazolni, amit a panaszos sem cáfolt.

A Testület ezen a ponton utal töretlen gyakorlatára, amely szerint a szabálysértési tényállásszerűséget kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv.-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem veheti át a szabálysértési hatóság szerepét, azonban ha nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló cselekmény értékelését – olyan esetekben, amikor a rendőrség az intézkedés alapjaként szabálysértés gyanújára hivatkozik –, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki. A fentiek alapján a Testület azt vizsgálta, hogy a szabálysértés elkövetésének az adott intézkedéshez szükséges gyanú foka fennállt-e.

Az eset körülményeit értékelve a Testület arra a következtetésre jutott, hogy a rendőrök rendelkezésére álló adatok alapján nem volt kizárható, hogy a panaszos magatartásával az megvalósította az idézett szabálysértést, ezért a rendőrök indokoltan vonták – társaival együtt – intézkedés alá.

Tekintettel tehát az Rtv. fent idézett 13. §-ában előírt rendelkezésekre, a Testület megítélése szerint a konkrét esetben az önkormányzat tulajdonában lévő épületben tartózkodó személyekkel – köztük a panaszossal – szemben a rendőröknek intézkedési kötelezettsége keletkezett.

3) A panaszos igazoltatása kapcsán a Testület az alábbi megállapításokat teszi.

A rendőrségi iratok tanúsága szerint az intézkedésre az Rtv. 29. § (1) bekezdés I. fordulata alapján, a közrend és a közbiztonság védelme érdekében került sor.

A Testület megítélése szerint egy szabálysértés elkövetésének a gyanúja bizonyosan olyan körülmény, amely a közrend védelme érdekében fogatosított igazoltatást megalapozza.

Fentiek alapján a Testület úgy ítélte meg, hogy a rendőrség intézkedési kötelezettségének érvényesítése érdekében a panaszos igazoltatása jogszerű volt, így annak következtében a személyes adatok védelméhez fűződő alapjog megsértése nem valósult meg.

4) A panaszos előállításának jogszerűségét és időtartamának arányosságát illetően a Testület álláspontja a következő.

Az iratok tanúsága szerint az előállítást a rendőrség az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont II. fordulata alapján hajtotta végre.

Az utalt rendelkezés értelmében a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja – egyebek mellett – azt, akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható.

Ahogy arra a Testület már fentebb is utalt, Szabs. tv. 167. §-a értelmében az önkényes beköltözés szabálysértését követi el, „aki a lakásbérletre vagy a helyiséggazdálkodásra vonatkozó jogszabály hatálya alá tartozó üres lakást vagy nem lakás céljára szolgáló üres helyiséget elfoglal, vagy abba önkényesen beköltözik anélkül, hogy arra a bérleti jogviszony létesítésére jogosult szerv vagy személy, illetőleg az elhelyezésre jogosult szerv jognyilatkozatával, vagy intézkedésével feljogosította volna”.

A Testület ezen a ponton újfent hivatkozik töretlen gyakorlatára, amely szerint a szabálysértési tényállásszerűséget kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Erre figyelemmel az adott helyzetben elsődlegesen az volt a feladata, hogy megítélje a megjelölt előállítási ok megalapozottságát, tehát azt, hogy az adott körülmények között fennállt-e a hivatkozott szabályszegés elkövetésének az intézkedéshez szükséges, minimális gyanúja.

Fentebb a Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos magatartása a rendőrök oldalán intézkedési kötelezettséget keletkeztetett, mivel fennállt a gyanúja annak, hogy a panaszos elkövette az önkényes beköltözés szabálysértését. Ennek keretében jogszerűen végezték el a rendőrök a panaszos igazoltatását, és a gyanú megléte ahhoz is megfelelő jogalapot szolgáltatott, hogy vele szemben előállítást foganatosítsanak.

A 33. § (2) bekezdésében foglalt előállítási okok – így pl. a konkrét esetben felhívott 33. § (2) bekezdés f) pont – ugyanakkor nem kötelezettséget írnak elő, csupán lehetőséget biztosítanak a rendőri intézkedésre, ezért a Testületnek vizsgálnia kellett az intézkedés arányosságát is az Rtv. 15. §-a alapján, amelynek (2) bekezdése szerint több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással jár.

A rendőrségi iratokból kitűnik, hogy a panaszos és társai előállítására az ügyeletes tiszt adott utasítást abból a célból, hogy a panaszost és két társát szabálysértési őrizetbe vegyék, és bíróság elé állítsák. Erre a Szabs.tv. 73. § (1) bekezdése biztosít lehetőséget, amely a rendőrség mérlegelésére bízta, hogy az elzárással is büntethető szabálysértés esetén az eljárás alá vont személyt gyorsított bírósági eljárás lefolytatása céljából őrizetbe veszi-e vagy sem.

A panaszos szabadságának elvonását jelentő mérlegelést tehát nem a helyszínen intézkedő rendőrök végezték el és nem is az Rtv.-ben meghatározott szempontok alapján, hanem az ügyeletes tiszt, aki úgy döntött: szükséges a panaszos és társai őrizetbe vétele, amihez őket először nyilvánvalóan elő kellett állítani. Ez ugyanakkor azt is jelenti, hogy a panaszos előállításának arányossága és szükségszerűsége attól függ, hogy a szabálysértési őrizetbe vétele arányos és szükségszerű intézkedésnek minősül-e.

Mivel azonban a fenti III. rész 1) pontban kifejtettek szerint a Testületnek nincsen hatásköre a rendőrségnek a Szabs.tv. alapján kifejtett tevékenységét vizsgálni, ez utóbbi kérdésben nem foglalhatott állást.

A fentiekre tekintettel a Testület megállapította, hogy a panaszos személyi szabadságának korlátozása megfelelő jogalappal történt, ugyanakkor a jogkorlátozás arányosságát nem értékelhette. Mindezek alapján a Testület a panaszos személyi szabadságának sérelmét nem látta megállapíthatónak.

5) A panaszos sérelmezi, hogy a rendőrök anélkül kezdték meg az előállítást, hogy annak okáról tájékoztatást adtak volna.

Az intézkedő rendőrök ezzel szemben jelentésükben azt rögzítették, hogy miután az ügyeletesnek beszámoltak a történetről, és tőle utasítást kaptak a panaszos és társai

előállítására, tájékoztatták az érintetteket, hogy előállítják őket a BRFK XIX. Kerületi Rendőrkapitányára, mivel magatartásukkal megvalósították az önkényes beköltözés szabálysértését, ami miatt velük szemben az eljárás azonnal lefolytatható.

Az Rtv. 20. § szerint a rendőrt az intézkedés során az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye, vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. A rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni.

A szolgálati fellépés módjára vonatkozó szabályokat a Szolgálati Szabályzat 5. §-a tovább részletezi. A jogszabályhely értelmében az intézkedést a rendőr – az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően – a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelgéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja. Ez a közlés akkor mellőzhető, ha az ott meghatározott információk előzetes közlése, valamint a szolgálati igazolvány és az azonosító jelvény felmutatása az intézkedés megtételét lehetetlenné teszi, vagy annak eredményességét aránytalan mértékben veszélyezteti.

A Testület a fentiek szerint ellentmondást tapasztalt a felek előadásában, amit a rendelkezésére álló eszközök segítségével nem volt képes feloldani, így nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőr az előállítás okáról megfelelő tájékoztatással látta-e el a panaszost.

A panaszosi és a rendőri előadás ellentmondásai miatt ezért a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a rendőri tájékoztatással kapcsolatosan a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapjogának a megsértése nem megállapítható.

6) A panaszos beadványában rögzíti, hogy álláspontja szerint indokolatlan volt vele szemben a bilincs alkalmazása, és az, hogy a fogvatartás ideje alatt mindenhová, így az orvosi vizsgálatra is vezetősíjjon kísérték a rendőrök.

A rendőrök jelentésükben arról számolnak be, hogy az intézkedés során kényszerítő eszközt nem alkalmaztak. A panaszosi és a rendőri előadás között mutatkozó ellentmondást észelve a BRFK XIX. Kerületi Rendőrkapitányság mb. KMB alosztályvezetője külön nyilatkoztatta az intézkedést végrehajtó rendőröket, akik egybehangzóan állították, hogy szolgálati bilincset az intézkedés során nem alkalmaztak. A panaszos azon kifogásával összefüggésben pedig, hogy a Gyorskocsi utcai fogdába, illetve a bíróságra való kísérése mindvégig vezetősíj alkalmazásával valósult meg, az alosztályvezető válaszlevelében rögzíti, hogy a fogvatartottak kísérésének biztonságos végrehajtásáról szóló 59/2010. (XI. 08.) BRFK intézkedés 13. pontja értelmében „a kísérést végrehajtó rendőr feladatát a rendszeresített felszereléssel – bilincsrre szerelt vezetősíjjal és bilincsrögzítő övvel – teljesítse. A vezetősíj, illetve a bilincsrögzítő öv más erre alkalmas – emberi méltóságot nem sértő – eszközzel helyettesíthető.” Fentiekre tekintettel a vezetősíj alkalmazását az alosztályvezető szakszerű eljárásnak minősítette.

a) Az Rtv. 48. §-a értelmében „a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy a) önkárosításának megakadályozására, b)

támadásának megakadályozására, c) szökésének megakadályozására vagy d) ellenszegülésének megtörésére”.

Ezen okok közül a rendőrök a konkrét esetben a rendőrök egyetlen okra sem hivatkoztak jelentéseikben, mivel állításuk szerint nem került sor az előállítás végrehajtása során bilincselésre. Ezt a kijelentésüket pedig utólag – nyilatkozatuk alkalmával – megerősítették.

A Testület vizsgálata ezen pontján is azt tapasztalta, hogy a felek előadásai határozott ellentmondásban vannak, és nem állt rendelkezésére olyan alkalmas eszköz, amivel ezt az ellentétet eredményesen feloldhatta volna. Ennek következtében nem tudott megalapozott döntést hozni abban a kérdésben, hogy a rendőrök a panaszossal szemben előállítása során alkalmaztak-e bilincset.

Mivel pedig nem volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy a panaszost a rendőrök a beszállítás ideje alatt megbilincseltek-e, nyilvánvalóan nem lehetett állást foglalni annak jogszerűségéről sem, így nem volt megállapítható a panaszos emberi méltóságának megsértése sem.

b) Azt ugyanakkor, hogy a szabadságkorlátozás ideje alatt a panaszost a rendőrök bilincs és vezetősíj használatával kísérték át a BRFK Központi Fogdára, illetve onnan a bíróságra, a rendőrség nem cáfolta, és az eljárás jogszabályi alapját a fentiek szerint jelölte meg.

A kérdés megítélésékor a Testület figyelemmel volt az Rtv. fent idézett 48. §-ában foglaltakra, továbbá a Szolgálati Szabályzat alábbi rendelkezéseire. A Szolgálati Szabályzat 41. § (1) bekezdése szerint „bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt

a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,

b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja,

c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,

d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,

e) aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget,

f) akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja, vagy

g) akit egyedül intézkedő rendőr állít elő.”

A (2) bekezdése rögzíti továbbá, hogy „a szolgálati előjáró a fogva tartott személy bilincselését a kísérés, az előállító egységen vagy a fogdán kívüli őrzés idejére is elrendelheti, ha szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg”.

A Szolgálati Szabályzat 76. § (1) bekezdése értelmében a kísérő őr feladata a felügyeletére bízott fogvatartott személy meghatározott helyre történő kísérése. Az (5) bekezdés ezen feladat ellátásával összefüggésben azt rögzíti, hogy „ha a kísért személy veszélyessége ezt indokolja, a kísért személyt meg kell bilincselni”.

A Testület több korábbi állásfoglalásában is tárgyalta már a kísérés során történő bilincskalkalmazás kérdését [lásd pl. a 488/2010. (XII. 1.) számú állásfoglalást]. Azzal

összhangban a panaszos kísérése alkalmával tanúsított rendőri eljárást a következőképpen értékelte.

A Rendőrség Fogdaszolgálati Szabályzatának kiadásáról 19/1996. (VIII. 23.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK Utasítás) a személyi szabadságukban korlátozott személyek kíséréseivel összefüggésben az alábbi rendelkezéseket tartalmazza. A 74. pont szerint „a kísérő őrzést végrehajtó rendőr szolgálatát a rendszeresített felszereléssel, bilincsrre szerelt vezetősíjjal és bilincsrögzítő övvel teljesítse”. A 75. pont alapján a fogvatartott kísérése vonatkozó utasítást a fogvatartás elrendelésére jogosult vezető adhat, aki az átkíséresi utasításban határozza meg – egyebek mellett – a fogvatartott kíséréseinek módját, a kísérő őrök létszámát, fegyverzetét, felszerelését, a kényszerítő eszköz alkalmazását vagy az alkalmazás lehetőségét”.

A Testület figyelemmel volt továbbá – a rendőrség által is hivatkozott, és – a fogvatartottak kíséréseinek biztonságos végrehajtásáról szóló 59/2010. (XI. 08.) BRFK Intézkedés (a továbbiakban: BRFK Intézkedés) előírásaira. A 13. pont értelmében „a kísérést végrehajtó rendőr feladatát a rendszeresített felszereléssel – bilincsrre szerelt vezetősíjjal és bilincsrögzítő övvel – teljesítse. A vezetősíj, illetve a bilincsrögzítő öv más erre alkalmas – emberi méltóságot nem sértő – eszközzel helyettesíthető.” A 14. pont szerint a „kíséresi feladat végrehajtása során a fogvatartottat minden esetben meg kell bilincselni. A fogvatartott várható magatartására tekintettel keze előre vagy hátra is bilincselhető, szükség esetén lábbilincs is alkalmazható.” A 18. pont értelmében „a kísérés végrehajtását megelőzően, illetve a végrehajtást követően az átkíséresi utasításon – óra, perc feltüntetésével – rögzíteni kell az átvétel idejét. Ez alapján pontosan megállapítható a bilincs használatának kezdete és befejezésének időpontja”.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a kísérés végrehajtásával, illetve a kényszerítő eszköz kísérés során történő alkalmazásával összefüggő rendelkezések a Szolgálati Szabályzatban és az ORFK Utasításban egyaránt azt rögzítik, hogy a kísért személy bilincselése lehetőség, annak szükségességéről – indokoltsága esetén – a kísérést elrendelő személy jogosult dönteni. Ezzel szemben a BRFK Intézkedés a bilincselést mint kötelezően alkalmazandó eljárást említi, kizárva az egyedi mérlegelést a kényszerítő eszköz alkalmazásával összefüggésben.

Az irányadó rendelkezésekben mutatkozó ellenmondás feloldásában a Testület a Rendőrség Normaalkotási Szabályzatáról szóló 23/2006. (XII. 29.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Normaalkotási Szabályzat) előírásait vette alapul. A 7. pont szerint „a norma jogszabállyal vagy állami irányítás egyéb jogi eszközével ellentétes rendelkezést nem tartalmazhat”, továbbá „a szervezeti hierarchiában alacsonyabb szinten elhelyezkedő vezető által kiadott intézkedés nem határozhatja meg a magasabb szinten lévő vezető által kiadott intézkedésben, illetve az országos rendőrfőkapitány által kiadott utasításban foglaltakkal ellentétes rendelkezést”.

Ebből egyértelműen következik, hogy a Magyarország Alaptörvényének T) cikke értelmében jogszabálynak minősülő Rtv.-vel és Szolgálati Szabályzattal, illetve az országos rendőrfőkapitány által kiadott utasítással ellentétes rendelkezést Budapest rendőrfőkapitányának intézkedése nem tartalmazhat. Kétségtelen azonban, hogy a BRFK Intézkedés azon előírása, amely a bilincs alkalmazását kísérés esetére mindig kötelezővé teszi, ellentétes mind az említett jogszabályok, mind pedig az ORFK Utasítás tartalmával, hiszen a bilincs alkalmazása kapcsán egyértelműen kizárja a mérlegelés lehetőségét, a kényszerítő

eszköz-alkalmazás szükségességének és indokoltságának vizsgálatát, és ezáltal az arányosság követelményének érvényesülését.

A konkrét eset vizsgálata során a Testület zárójelben megjegyzi, hogy a BRFK Intézkedés rendőrök által hivatkozott 13. pontja bizonyosan nem szolgáltatott alapot a panaszolt eljárásra, az ugyanis a kísérést végrehajtó rendőrök felszerelésére vonatkozóan tartalmaz rendelkezéseket. Megállapította továbbá, hogy a rendőrök, eljárásukat az említett BRFK Intézkedés 14. pontjára alapítva, valószínűleg nem is mérlegelték, hogy szükség volt-e a panaszos megbilincselésére.

A Testület ezt a rendelkezést és gyakorlatot rendkívül aggályosnak találja, azonban úgy véli: az ezen alapuló bilincselés csak abban az esetben valósítja meg az emberi méltósághoz való jog indokolatlan, és ezért jogsértő korlátozását, ha a magasabb rendű normák alapján egyébként nem volna helye a bilincselésnek.

Amint a fentiekből kiderül, a rendőrségi dokumentumok nem tartalmaznak semmilyen adatot, amelyből arra lehetne következtetni, hogy a panaszossal szemben indokolt lett volna a bilincshasználat a kísérés során, különösen annak fényében, hogy a panaszos megbilincselését a rendőrök a beszállítás idején sem tartották indokoltnak. Ezért a Testület a bilincselést és a vezetősíj alkalmazását a panaszos esetében szükségtelennek, és ezért alapjogot sértőnek minősítette.

A Testület az átkíséréskor végrehajtott bilincselése miatt megállapította a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogának a megsértését.

Felhívja továbbá a Testület a rendőri vezetés figyelmét arra, hogy a jogsértő BRFK norma és az azon alapuló jogsértő gyakorlat megszüntetése érdekében minél előbb tegye meg a szükséges intézkedéseket, és végezze el a BRFK Intézkedés magasabb szintű normákkal összhangban álló módosítását.

IV.

A fentiek alapján a Testület úgy ítélte meg, hogy az önkormányzat tulajdonában lévő épületben tartózkodó személyekkel – köztük a panaszossal – szemben a rendőrök oldalán intézkedési kötelezettség keletkezett, amelynek érvényesítése érdekében a panaszos igazoltatása jogszerű volt, így annak következtében a személyes adatok védelméhez fűződő alapjogának megsértése nem valósult meg. Megállapította továbbá a Testület, hogy a panaszos előállításának jogalapja megfelelő volt, annak vizsgálatára azonban nem terjed ki a hatásköre, hogy az előállítást megalapozó – a Szabs.tv.-en alapuló – mérlegelés megfelelő volt-e, ezért nem állapította meg a panaszos személyes szabadsághoz fűződő alapvető jogának megsértését.

A panaszosi és a rendőri előadás ellentmondásai miatt a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a rendőri tájékoztatással kapcsolatosan a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapjogának megsértése nem megállapítható. Továbbá mivel nem volt kétséget kizáróan eldönthető, hogy a panaszost a rendőrök a beszállítás ideje alatt megbilincselték-e, nem volt vizsgálható a bilincselés jogszerűsége, és azzal összefüggésben nem volt megállapítható a panaszos emberi méltóságának megsértése sem.

Az átkíséréskor végrehajtott bilincselés miatt ugyanakkor a Testület megállapította a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogának a megsértését.

A megvalósult alapjogsértés a Testület megítélése szerint elérte a súlyosság azon fokát, amely indokoltá tette a panasz és az állásfoglalás megküldését az országos rendőrfőkapitánynak, ezért a Testület a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Felhívja továbbá a Testület a rendőri vezetés figyelmét arra, hogy a fogvatartottak kísérésének biztonságos végrehajtásáról szóló 59/2010. (XI. 08.) BRFK Intézkedés jogsértő rendelkezéseinek módosítása és az azokon alapuló jogsértő gyakorlat megszüntetése érdekében minél előbb tegye meg a szükséges intézkedéseket, és végezze el a BRFK Intézkedés magasabb szintű normákkal összhangban álló felülvizsgálatát.

Budapest, 2012. november 7.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
előadó testületi tag